

har nævnt, og spørger om, hvordan det hele vil virke — naturligvis under Forudsætning af, at det foreliggende Budget holder —, ser vi, at i 1919—20 var der i det hele en Udgift paa 532,6 Mill. Kr., medens der her er budgetteret 362,2 Mill. Kr., altsaa i runde Tal en Nedgang paa 170 Mill. Kr. Skatteindtægten var i 1919—20 575,5 Mill. Kr., medens den her er budgetteret til 372,1 Mill. Kr., og naar de 3 Skattelove, Luksustolden, Sukker- og Chokoladeskatten og Restaurationsskatten, bliver fornyet til at gælde for hele Aaret, kommer man op til 397 Mill. Kr. Skatteindtægten vil altsaa være bragt ned med 178 Mill. Kr. set i Forhold til 1919—20. Her falder specielt Nedgangen i Indtægten af Indkomst- og Formueskatten. Da der ofte er talt om Skatteplyndring fra denne Regerings Side, vil jeg gerne sige, at Nedgangen i Indtægten af Indkomst- og Formueskatten ikke alene er en Følge af, at Indtægterne er lavere og Formuerne er mindre, men ogsaa af den effektive Lettelse i Skatten, der i alt Fald for Indtægter op til 5 000 Kr. endog er ret betydelig paa Grund af de store Fradrag saavel for Familier som for Børn. For en Familie med en stor Børneflokk, f. Eks. 6 Børn, vil der ske et Fradrag paa 2 400 Kr., 1 200 Kr. for Familien og 1 200 Kr. for Børnene. Det staar som et Udtryk for, at hvor der er liden Indtægt til svare af, skal der ogsaa være liden Skat at svare. Jeg nævner dette, fordi jeg har lagt Mærke til, at man i disse Dage stærkt har fremhævet, hvem man arbejder sammen med. Jeg har aldrig kunnet forstaa dette, jeg synes, det er helt ved Siden af. Det, det kommer an paa, er ikke, hvem man arbejder sammen med, men hvilke Resultater der kommer ud deraf. Og jeg skulde tro, at alle fornuftige Mennesker maatte se saaledes paa det, at det er Resultaterne, det kommer an paa. Og her peger jeg paa et Resultat, som er et godt Resultat, og som jeg vil tro, ogsaa Socialdemokraterne er glade for. Saa maa man for mig kalde det for en konservativ Lov eller en konservativt præget Lov eller en Venstrelov, det er mig saa forfærdelig ligegyldigt, blot man indrømmer, at det er en god Foranstaltning, her er foretaget, og det er det.

Men ogsaa paa § 26 er der foretaget store Besparelser, idet man ikke har anvendt saa store Beløb i Statsvirksomhederne som hidtil. Man har altsaa ment her at kunne komme igennem med 42—43 Mill.

Kr.; af disse skulde 21,7 Mill. Kr. gaa til Statsvirksomhederne, 10 til Afdrag paa Gæld og 6 til Udlaan til Oprettelse af Husmandsbrug. Hvorvidt der nu vil være Balance, naar Statsregnskabet for 1923—24 en Gang kommer til at foreligge, vil jo afhænge af, hvorledes Forholdene udvikler sig for vort Erhvervsliv. Med det staar og falder det hele. Naar man af det sidst aflagte Statsregnskab faar trukket ud fra de forskellige Steder Udgifterne til ordinært Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, til ekstraordinær Arbejdsløshedshjælp, til Laan til Arbejdsløshedskasserne og til Henlæggelse til Krisefonden, saa udgør disse Poster tilsammen rundt regnet et halvt Hundrede Millioner Kroner, og hvis vedblivende en saadan Udgift skal tynges paa Budgettet, er det paa Forhaand givet, at Balance ikke vil kunne naas. Derfor beror det hele i allerhøjeste Grad paa, hvorledes Erhvervsvirksomheden vil stille sig i vort Folk i den kommende Tid, om der vil være Virksomhed nok. Hvorvidt man kan skaffe Beskæftigelse til Befolkningen, det er i Virkeligheden det store økonomiske Spørgsmaal. Derfor vil en Fortsættelse af Sparebestræbelserne være nødvendig. Men den vil ogsaa være nødvendig, fordi de Poster, som er opført paa Finansloven, efter min Mening ikke alle vil kunne holde. Jeg peger her paa en bestemt Post, nemlig Alderdomsvæsenet. Det har i det sidste Regnskabsaar kostet Staten 27 Mill. Kr.; det er her opført med 24 Mill. Kr., og jeg føler mig ganske overbevist om, at det er 6 Mill. Kr. for lidt. Jeg bygger denne min Opfattelse paa, at under Behandlingen af Aldersrenteloven havde vi en Opgørelse for os, hvorefter Udgiften paa det daværende Tidspunkt var 60 Mill. Kr., altsaa 30 Mill. Kr. for Staten, og selv om Refusionen fra Staten skal foregaa efter den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, vil Beløbet ganske sikkert være mindst 30 Mill. Kr. Derfor er det ganske paakrævet, at Sparebestræbelserne fortsættes, og den højtærede Statsminister fremhævede jo ogsaa i sin Forelæggelsestale, at de vilde blive fortsat. Jeg vilde nu ogsaa være tilbøjelig til at tro, at det burde tages under Overvejelse, om det ikke kunde være betimeligt, at man tog en Del af det nuværende Konjunkturtillæg bort. Jeg tror, det vilde være heldigt, om dette Spørgsmaal blev overvejet.

Jeg har nu oprullet et Billede af den finansielle Tilstand, og efter den Nedgang i Udgifter, som Sparebestræbelserne og